

10 e trefaldighet

Psalmer: L170, Ps1, L174, L203, L182

Texter: Jes 27:2-6, 1 Kor 12:12-26, Joh 15:1-9

Nåd vare med er och frid av Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Käre Jesus, vår Frälsare, sänd din helige Ande att bevara oss i din gemenskap. Låt ditt ord upplysa oss så att vi håller fast vid ditt evangelium både ljusa och mörka dagar. Amen.

Predikotexten är hämtad ur det långa tal som kallas "Jesu avskedstal till sina lärjungar" och som vi återfinner i kapitlen 14-17 i Johannes evangelium. Jesus inleder talet medan de är kvar i nattvardssalen efter det att Judas lämnat dem för att gå att förråda honom. Kapitel 14 avslutas med att Jesus säger till lärjungarna: "*Men för att världen ska förstå att jag älskar Fadern och gör som Fadern har befallt mig, så stå upp och låt oss gå härifrån*". (Joh 14:31)

På vägen till Getsemane gick de ut ur staden genom porten i stadsmuren som låg vid Siloadammen. De passerade då nedre delen av Hinnoms dal. På hebreiska heter dalen Gehenna. Där hade man under vissa tider under GT:s tid offrat människooffer till avgudarna. På Jesu tid var det en plats där man brände avfall, sopor och kadaver. Även kropparna av kriminella som dött eller avrättats brändes där. Eftersom man där slängde avfall och kadaver i de eldar som ständigt brann, har stället fått tjäna som bild för helvetet och helvetets eld. Helvetet kallas ofta i Bibeln för Gehenna.

När Jesus och lärjungarna kom ut ur stadsporten i mörkret såg de eldarna brinna. Kanske låg där vid vägen högar av torra grenar från någon närbelägen vingård som samlats ihop för att kastas i elden och brännas upp efter sabbaten. Det är troligt att det var eldarna i Hinnoms dal som gav Jesus anledning att undervisa lärjungarna på det åskådliga sätt som han gör i kapitel 15. Där säger han:

Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra. Om någon inte förblir i mig, kastas han ut som en gren och torkar bort, och man samlar ihop sådana grenar och kastar dem i elden och de bränns upp. (Johannesevangeliet 15:5-6)

Jesus liknar förhållandet mellan sig och sina troende vid förhållandet mellan vinstocken och grenarna. Liksom grenarna är förenade med stammen så är vi genom tron förenade med Kristus. Det är en verklig förening - men inte fysisk utan andlig. Den innebär att vi tillhör honom och delar allt med honom. Vi har del i hans rättfärdighet, hans liv och hans härlighet. Han som är rot och stam ger oss näring och kraft så att vi kan bära frukt, dvs göra goda gärningar som ärar Gud.

Fadern är vingårdsmannen som har allt i sin hand och vårdar och skyddar sin vingård. Han väntar sig är att grenarna i vinträdet ska bära frukt. Den frukt han söker hos oss är goda gärningar i enlighet med Guds bud. Andra religioner räknar goda gärningar som en del av människans rättfärdighet som förtjänar frälsning. Men observera att i kristendomen kallas de en frukt därför att de följer på tron som tar emot Kristi fullkomliga rättfärdighet och den frälsning han ger. Vi vill göra som Gud befäller i buden som tack för den nåd vi fått i Kristus. Ingen enda människa gör något sådant av egna krafter. Nej, om någon har sin glädje i Guds bud så är det resultat av vingårdsmannens arbete. Fadern verkar genom sin helige Ande en förnyelse i alla troende som visar sig i det dagliga livet. Andens frukt beskrivs i Galaterbrevet 5:22-23: *Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning.*

Men nu säger Jesus: *Varje gren i mig som inte bär frukt skär han bort, och varje gren som bär frukt rensar han, för att den ska bära mer frukt.* (Johannesevangeliet 15:2) När en kristen inte längre bär frukt i goda gärningar tyder det på ett allvarligt problem. Men orsaken till problemet är inte att de goda gärningarna saknas utan att tron saknas. Den som övergett tron är inte längre är tacksam för frälsningen eller intresserad av att ära Gud med sitt liv. Där tron saknas finns inte längre trons frukter. Till en tid kanske de kan imiteras för att andra inte ska märka något men inför Gud ligger allt i öppen dag.

Den gren som bär frukt rensar han för att den ska bära mer frukt. Vingårdsmannens arbete kan göra ont. Det är genom tron vi är förenade med Kristus och det är den tron som bär frukt. Därför handlar Gud med oss för att vi ska få en starkare tro. Själva trons natur är att vi tror på Guds ord och löften bara därför att Gud säger så.

Gud handlar med oss så att vi måste tro att han är nådig och barmhärtig mot oss enbart på hans ord och löfte så som vi sjunger i psalmen, *att tro utan att se är den kristnes lott.* Det innebär i klartext lidande. Framgångsteologin och föreställningen om ett jordiskt tusenårsrike undergräver tron. Den frälsningsväg Gud bestämt från tidernas begynnelse är att vi blir frälsta genom tron på kvinnans avkomma som ensam ska frälsa oss från djävulens, syndens och dödens makt. Sedan våra första föräldrar hört det löftet lade Gud på dem möda, smärta lidande till den dag de vände åter till jorden. De skulle varken kunna se, känna eller förstå Guds nådiga handlande – de hade bara ett löfte att lita till. Om Gud handlade med oss så att vi kunde se, känna och förstå att han är nådig och barmhärtig mot oss och välsignar oss med lycka, framgång, hälsa och överflöd i alla våra dagar så skulle det undergräva tron. Varför skulle någon tro det han redan kan se med ögonen. Nej, Gud handlar med oss på sådant sätt att vi inte kan se, känna eller förstå något av det han lovar oss. Vi tror att vi äger evigt liv för Kristi skull bara därför att Gud säger så i sitt ord. Men det är inget vi kan se, känna eller förstå. Tvärtom ser känner och förstår vi att vi blir svagare och bräckligare och att döden finns i vår kropp. Men vi tror utan att se. Det är trons natur.

Om Gud skulle handla med oss så att vi behövde tro utan kunde se med våra ögon, eller förstå med vårt förnuft att vi äger nåd och evigt liv, ja då kan man undra vad det skulle bli av trons frukter? Nej, Gud handlar med oss så att vi varken kan se, känna eller förstå något

av trons hemligheter utan måste tro det på hans ord och löfte. När Gud så gör oss starkare i tron så bär tron frukt.

Alla kristna kan inte tåla samma rensning och beskärning. Hur var gren ska rensas för att bära frukt vet bara Fadern som är vingårdsmannen. Alla kristna kan inte bära den hårda beskärning som exempelvis apostlarna fick. Inte visade Gud att han var nådig mot dem genom att ge dem överflöd och goda dagar så att de verkligen kunde se och förstå att de ägde Guds välsignelser. Nej, han lät dem utstå ett stort mått lidande men de litade på Guds ord och löften. Genom den tron gjorde de stora gärningar till Guds ära. Att vara kristen innebär inte att bli starkare i sig själv utan att mer och mer lita på Guds nåd: "*Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet*", heter det. Att vara kristen innebär inte att få framgång här i världen utan att ha frid i Kristus som han lovat: *Detta har jag talat till er, för att ni ska ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen*". (Joh 16:33)

Det är tron på Kristus som förenar oss med honom. Tron på Kristus är detsamma som tron på Guds evangelium i Skriften. Därför säger Jesus: *Ni är redan nu rena i kraft av det ord som jag har talat till er.*

Guds oförfalskade evangelium har alltså en central plats. Det livsviktigt för oss hur vi ställer oss till Guds ord och umgås med det. Guds ord är källan till kristen tro och liv. I Ps 1 som vi sjöng idag liknas den kristne som tänker på Herren undervisning dag och natt vid ett träd som är planterat vid vattenbäckar. Det heter:

Han är som ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid, och vars löv inte vissnar. Och allt vad han gör, det lyckas väl.

Bilden är klar och tydlig. Guds ord är som vattenbäckar och den som tänker på Guds ord dag och natt är som ett träd som får vatten från dessa bäckar och bär frukt. Utan tron på Guds ord är allt förtorkat och dött. Det är så Ps 1 fortsätter: *Inte så de ogudaktiga, utan de är som agnar som vinden bortför.* Det är Fadern som genom sin helige Ande bevarar oss i tron på Kristus genom sitt ord. Därför ska vi hålla oss till detta ord och läsa det, höra det, tänka på det, och låta det vara de klara vattenbäckar i våra liv som ger oss andlig näring.

I den sista versen av vår predikotext försäkrar oss Jesus om sin kärlek. Denna kärlek har vi inte förtjänat utan den har sin grund i honom själv. Och vi ska komma ihåg vem det är som förklarar oss sin kärlek. Det är Guds Son som blivit människa, han som har all makt, han som är livets Furste och i vars gemenskap vi äger rättfärdighet och evigt liv. Det är obegripligt om någon som lärt känna honom inte vill bli kvar i hans kärlek. Jesus säger: *Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek.* Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, väck i oss en ständig törst och längtan efter ditt ord. Ditt ord är klara vattenbäckar som ger oss andlig näring och liv. Bevara ditt ord i våra hjärtan så att vi tror på ditt evangelium och förblir i din gemenskap. Sänd din helige Ande att förnya våra hjärtan så att vi gör goda gärningar till Faderns ära. Amen.